

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 177/2014
12.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Биљане Синановић, Бате Цветковића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.М. и др, због кривичног дела разбојништва из члана 160. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног И.М. – адвоката Н.Л., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К бр.72/10 од 25.02.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2661/13 од 22.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 12. марта 2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.М. – адвоката Н.Л., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К бр.72/10 од 25.02.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2661/13 од 22.10.2013. године у делу који се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. Законика о кривичном поступку, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К бр.72/10 од 25.02.2013. године, окривљени И.М. оглашен је кривим да је заједно са окривљенима К.Ж. и У.Н., извршио два кривична дела разбојништва из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ и једно кривично дело разбојништва из члана 206. став 1. у вези са чланом 33. КЗ у саизвршилаштву са окривљеним К.Ж., па пошто су му применом одредаба чланова 56. и 57. КЗ о ублажавању казне испод законом прописаног минимума претходно утврђене појединачне казне, и то за два кривична дела разбојништва из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ казне затвора у трајању од по једне године, а за кривично дело из члана 206. став 1. у вези са чланом 33. КЗ казна затвора у трајању од шест месеци, окривљени је на основу члана 48. ОКЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и

три месеца. У ову казну, на основу члана 50. ОКЗ, окривљеном је у изречену казну затвора урачунато време проведено у притвору, и то од 21.07.2003. до 25.11.2003. године.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 60.130,00 динара, а на име паушала износ од 10.000,00 динара, све у року од 30 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2661/13 од 22.10.2013. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљених К.Ж., У.Н., М.И. и М.Р., изјављене од стране бранилаца, као и жалба Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици, те је пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К бр.72/10 од 25.02.2013. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених И.М. – адвокат Н.Л., на основу одредабе члана 483. ЗКП, због повреде одредаба члана 439. тачка 1. ЗКП и због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да се побијане пресуде укину и предмет врати на поновни поступак и одлучивање, пред потпуно измењеним судским већем.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости, у делу који се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП је неоснован, док је у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, недозвољен.

Позивајући се на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, бранилац окривљеног И.М. у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепена пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати, указујући да је првостепени суд свој став о кривици окривљеног за предметна кривична дела засновао искључиво на његовом исказу датом пред органима унутрашњих послова, који је, како је то окривљени у својој одбрани изнетој у даљем току поступка, објаснио, дат по принудом јер су га инспектори тукли приликом саслушања и упућивали му претње.

С тим у вези, у захтеву се наводи да је став првостепеног суда – да је одбрана окривљеног у делу у којем истиче да су га инспектори тукли приликом саслушања у ОУП-у, заснован искључиво на исказима инспектора ОУП-а који су изјавили да није било тортуре у конкретном случају, те да није било потребе да се према окривљеном И.М. примени било каква принуда јер су већ били пронађени

докази, при чему је првостепени суд у потпуности занемарио исказе саслушаних сведока, који су потврдили алиби окривљеног, као и део одбране окривљеног К.Ж., који је објаснио да је дана 03.07.2003. године он сам извршио кривично дело разбојништва, и да окривљени И.М. није учествовао у његовом извршењу.

Супротно изнетим наводима захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд налази да побијаним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Према стању у списима, окривљени И.М. саслушан је пред овлашћеним службеним лицима ОУП Стара Пазова дана 23.07.2003. године у присуству браниоца – адвоката Л.Н., којом приликом је поучен о својим правима у кривичном поступку, пре свега о праву на браниоца, те о праву да није дужан да изнесе своју одбрану нити да одговара на постављена питања, након чега је тражио да прочита записник о саслушању, на који није имао примедбе.

Када се има у виду чињеница да је окривљени И.М., исказ у полицији дао у присуству браниоца, да је поучен о својим правима, те да је записник потписао без примедби, то је очигледно да је исказ окривљеног у полицији дат у свему у складу са одредбама члана 89. став 2. у вези са чланом 4. став 2. тачка 2. и чланом 5. став 2. Законика о кривичном поступку који је важио у време доношења првостепене пресуде ("Службени гласник РС", бр. 58/2004 ... 76/10).

Стога су, по оцени овога суда, неосновани наводи захтева за заштиту законитости, у делу у којем се наводи да је исказ окривљеног И.М. из полиције дат под принудом, те да је првостепена пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може засновати.

На исту повреду одредаба кривичног поступка, бранилац окривљеног И.М. указивао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени, ове жалбене наводе оценио је неоснованим и у образложењу пресуде Кж 1 бр.2661/13 од 22.10.2013. године, на страни 7, навео због чега разлоге изнете у првостепеној пресуди о неприхватању одбране окривљеног у делу у којем тврди да је исказ у полицији дао под принудом - у свему прихвата као правилне, а на које разлоге овај суд у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.М. у делу у којем се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, одбијен је као неоснован, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

У односу на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП (које је бранилац означио као повреде из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП), Врховни касациони суд налази да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.М. у овом делу недозвољен.

Наиме, одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног И.М., као један од разлога за подношење захтева, указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, при чему само формално означава ову повреду, због које је подношење захтева дозвољено, с тим што не конкретизује у чему се ова повреда састоји, док суштински, у образложењу захтева, оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа, што не представља разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Стога је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.